

מ"ת 32397/07/17 - מדינת ישראל נגד סאמי קרא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 32397-07-17 מדינת ישראל נ' קרא(עציר)

בפני כבוד השופט עמי קובו
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
סאמי קרא (עציר)

ב"כ המבקשת: עו"ד קרן וקסלר

ב"כ המשיב: עוה"ד גיורא זילברשטיין שוקרי אבו טביק, חי אוזן ושירי מרקוביץ

החלטה

רקע

1. בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים בעניינו.

בד בבד, עם הבקשה הוגש נגד המשיב כתב אישום אשר מייחס לו עבירת **רצח** לפי סעיף 300(א)(2) בחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, המשיב הוא אביה של המנוחה, קטינה ילידת 1999. אלהאם קרא (להלן: "**אלהאם**") היא אמה של המנוחה ואשתו בנפרד של המשיב. במהלך השנים ניהלו המשיב ואלהאם, מערכת יחסים מורכבת ומסוכסכת ובעת הרלוונטית לכתב האישום התגוררו בחדרים סמוכים במתחם המשפחה. המנוחה התגוררה עם אלהאם בביתה (להלן: "**הבית**").

במשך תקופה של כשנה עובר למתואר בכתב האישום, ניהלה המנוחה מערכת יחסים עם אמיר אלשמאלי (להלן: "**אמיר**"), צעיר מוסלמי, וזאת למורת רוחם של המשיב ומשפחתו שהינם נוצרים. בתקופה שבין 26.5.17 ועד 8.6.17 (להלן: "**התקופה**") שהתה המנוחה במקומות מסתור שונים, בין השאר אצל אמו של אמיר, חנאן טראבין, וזאת בשל חשש אשר התעורר בליבה לחייה.

בתאריך 3.6.17, הגישה המנוחה תלונה במשטרה נגד אלהאם בגין תקיפה שאירעה לכאורה בתאריך 26.5.17 עובר לעזיבתה את הבית.

במהלך התקופה ניסו המשיב ובני משפחה נוספים להשיב את המנוחה הביתה, בכל דרך, הן בפניות תכופות למשטרה והן באמצעות הפעלת לחצים ואיומים כלפי המנוחה והן על ידי הפעלת לחצים ואיומים כלפי חנאן טראבין, אשר נתנה למנוחה מחסה, לבל תשכן אותה בביתה, מפאת חשש לחייה ולחיי משפחתה, עד אשר נאלצה להעביר את המנוחה למקום מסתור.

בתאריך 8.6.17, בשעות הערב, שהתה המנוחה יחד עם חנאן דרבשי בבית אמה, לטיפה דרבשי ברמלה. למקום הגיעו אלהאם ובני משפחה נוספים במטרה לשכנע את המנוחה לשוב הביתה. במהלך האירוע שבר אחיו

של המשיב את מכשיר הטלפון הנייד של המנוחה. חנאן טראבין, אשר חששה למנוחה, התקשרה למוקד 100, ובהמשך בסמוך לשעה 23:00 הגיע למקום שוטר אשר שוחח עם המנוחה ואולם היא מסרה כי אינה מעוניינת בסיוע משטרה.

לאחר עזיבת המשטרה את המקום, בסמוך לשעה 3:00 לפנות בוקר הגיע המשיב לבית דרבי, התפרע והכה את המנוחה בסטירות ואיים עליה באומרו "כמה שישבתי בכלא, אני אשב כל החיים שלי בכלא, לא אכפת לי". בשלב זה, ביקשה ממנו לטיפה דרבי לעזוב את המקום. החל מאירוע זה ובמהלך סוף השבוע 9-10.6.17 שהתה המנוחה אצל ב', קרובת משפחה, ואצל דודתה בנצרת.

בתאריך 11.6.17, בלית ברירה שבה המנוחה לבית. באותו יום בשעה 11:00 זומנו המנוחה, אלהאם והמשיב לתחנת המשטרה לפגישה משותפת עם עו"ס נערו. בפגישה סירבה המנוחה לשוב לביתה, וכן סירבה לצאת למקלט או למסגרת חוץ ביתית וביקשה סיוע של הרווחה בשכירת דירה. בנסיבות אלה סוכם כי המנוחה תשהה בביתה של ב', והיא אכן שהתה שם עד לשעות הערב, אז חזרה לבית.

בתאריך 12.6.17 בשעות הערב, בילתה המנוחה במסיבת סיום של בית הספר ושבה לבית לפנות בוקר. ביום 13.6.17 בשעות הבוקר, יצאה מהבית והפקידה בבנק הדואר סכום של ₪ 400 עבור "קנטינה" לאמיר. לאחר מכן, שבה לבית ושוחחה בטלפון עם ב', בשיחה זו סיפרה לה המנוחה כי בסוף השבוע עתיד אמיר לצאת מבית הכלא ובכוונתה להתאסלם וכן סיפרה כי הפקידה לאמיר קנטינה בבוקר. בסמוך, לאחר סיום השיחה, התקשרה ב' למשיב וסיפרה לו את תוכנה של השיחה.

מיד ובסמוך לאחר סיום השיחה עם ב', ניגש המשיב לדירה הסמוכה, שם שהתה המנוחה אותה העת בגפה. בשלב זה, על רקע השקפתו שהתנהלותה של המנוחה פגעה בכבוד המשפחה וביישה אותו, גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה לגרום למותה של המנוחה ולמען מימוש מטרתו הצטייד בסכין. בנסיבות אלה, דקר המשיב את המנוחה באמצעות סכין שלוש דקירות בכוונה לגרום למותה: דקירה בצוואר שמאל, בעומק של 5 ס"מ אשר קטעה את הווריד הצווארי ועורק התרדמה הפנימי; דקירה צוואר מימין, באורך של 3-4 ס"מ אשר עברה דרך שרירי הצוואר השטחיים מימין, ללא פגיעה בכלי דם ראשיים; דקירה בצד אחורי של הכתף הימנית באורך של כ- 3 ס"מ שעברה בתת העור. כתוצאה מהדקירה בצוואר משמאל, אשר קטעה כלי דם מרכזיים, נגרם מותה של המנוחה במקום.

3. ב"כ המשיב חלקו על קיומן של ראיות לכאורה, טענו כי אין תשתית ראייתית הקושרת את המשיב למיוחס לו ולכל הפחות קיימת חולשה ראייתית משמעותית.

טיעוני הצדדים

4. לטענת ב"כ המבקשת, עו"ד קרן וקסלר, במהלך השנה עובר לרצח ניהלה המנוחה מערכת יחסים עם אמיר. המשיב ומשפחתו המורחבת התנגדו לקשר זה ופעלו בכל דרך אפשרית כדי למנוע אותה. החל מפניה לרווחה או לאנשי דת, וכלה באיומים ואלימות נגדה. המנוחה חשה בסכנה ולכן עזבה את הבית והסתתרה במשך מספר שבועות אצל אמו של אמיר, חנאן טראבין. בתאריך 8.6.17, נסעה המנוחה יחד עם חברתה חנאן דרבאשי לבית אמה של חנאן, לטיפה דרבי. במהלך שהותה שם, היא שלחה מספר רב של מסרונים לחנאן טראבין ואמרה לה שהוכתה ושצועקים עליה. כאשר הגיעה למקום המשטרה אשר הוזמנה על ידי לטיפה, לא שיתפה המנוחה פעולה עם השוטרים והם עזבו. בהמשך הגיע למקום המשיב, היכה אותה, איים עליה ודודה של המנוחה, יונתן, שבר את הטלפון שלה. בהמשך נאלצה המנוחה לשוב ולהתגורר בבית. מטבע הדברים אין בידי המבקשת תיעוד ישיר של אירוע הרצח.

כוונת ההמתה נלמדת מאופיין של הדקירות בצווארה של המנוחה, וכן מהראיות הנסיבתיות של האירועים שקדמו לרצח.

כתב האישום נסמך על ששה אדנים ראייתיים. ראשית, אמרות של המנוחה על אלימות ואיומים כלפיה, בתקופה עובר לרצח וראיות לכך שבתקופה זו חששה לחייה באופן ממשי ולכן ברח מהבית: בהן הודעה שמסרה המנוחה ביום 3.6.17 בתחנת לוד ובה מסרה כי אמה זרקה עליה סיר, קללה אותה וגרשה אותה מהבית. בהמשך, מסרה כי היא מאוימת על ידי אנשים שונים מטעם אמה, לפיהם אם היא לא תחזור הביתה "יעשו לה בלאגן". כמו כן, הודעת דנה דביר יועצת בית הספר מיום 6.6.17, לפיה המנוחה אמרה לה שהמשפחה שלה מאיימת עליה ויש סכנה לחייה. מזכר מאת רס"ר רגינה אטור, אשר שוחחה עם המנוחה ביום 6.6.17, והיא אמרה כי אינה רוצה למסור את מספר הטלפון שלה כי היא חוששת מאפליקציית מעקב וכי אינה רוצה כל קשר עם משפחתה. עדותה של א', חברתה של המנוחה, אשר קיבלה ממנה הודעות טקסט המלמדות על חששה לחייה, וכן עדותה לפיה כאשר המנוחה הגיעה עם "סימנים" לבית הספר. הודעת חנאן טראבין, לפיה המנוחה שלחה לה הודעות טקסט המלמדות על חששה וכן עדותה כי המנוחה מסרה כי המשיב ובני משפחתו המורחבת מכים אותה. עדות ד"קרא טראבין ממנה עולה כי המנוחה סיפרה לה שהיא מפחדת שמשפחתה תהרוג אותה וכי ההורים שלה מאיימים עליה וכן כי סירבה למסור היכן היא שוהה. הודעת סיגל מאור גוטמן, עו"ס נערו, המלווה בעותק מסיכום תיק הרווחה, מעדותה עולה כי המנוחה דיווחה על קונפליקטים מלווים באלימות עם הוריה וסירבה לחזור הביתה וכן הראתה לה סימן בפרק היד. טופס דיווח מאת זהבה סולמון, עו"ס שירותי הרווחה, ממנו עולה כי המשיב שיתף בדאגה שלו למנוחה שמבלה במחיצת גברים מוסלמים שמעורבים בפלילים, וכן כי חשוב לו להיות עם כבוד ולא מושפל. מתיק בית הספר עולה כי יש תלונות על אלימות מתמשכת מצד המשיב כלפי המנוחה ואמה. עדות ב', לפיה שבוע לפני הרצח אמרה לה המנוחה כי היא הולכת להתלונן במשטרה, היא אמרה שאם היא תבקש מקלט הם ילכו לכלא, היא הגישה תלונה ויצאה מהבית. הודעת אמיר אלשמאלי, אשר שמע מהמנוחה על אלימות מילולית בבית. כמה ימים לפני הרצח היא סיפרה שהמשיב ודוד שלה "שמו לה אקדח בראש".

שנית, ראיות לכך שהמשיב ומשפחתו התנגדו לקשר של המנוחה עם אמיר, והמשיב חש מושפל וראה בהתנהגותה פגיעה בכבוד המשפחה: בהקשר זה נטען כי העובדה שהמנוחה ומשפחתה הינם נוצרים, אינה שוללת את הטענה בדבר הפגיעה בכבודו של המשיב. המנוחה פגעה בהתנהגותה במשיב באופן אישי ובדימוי שלו כלפי הסובבים אותו. הודעת גיא לוי, חוקר פרטי, שמתאר כי ב' פנתה אליו וביקשה ממנו לאתר נערה בת 17 שהמשפחה שלה רוצה לאתר. הודעת חנאן טראבין, לפיה המנוחה התקשרה אליה לפני שלושה שבועות בוכה וביקשה ממנה לבוא לקחת אותה, כשהגיעה מצאה אותה בבגדים מלוכלכים ועם סימן כחול ברגלה, היא סיפרה כי אלהאם שפכה עליה סיר אוכל. היא לקחת אותה ליבנה, ומאז אמה ובני משפחתה התקשרו ואיימו כדי שהיא תחזור, היא לא רצתה לחזור. החביאה אותה אצל חבר טוב. המנוחה אמרה שמי שמרביץ לה זה המשיב, הדודים ובני הדודים, וש אחד מהם הצמיד לה נשק לראש לפני חמישה ימים. המנוחה חזרה הביתה כי לא היה לה היכן להיות, אמה שלחה אנשים שאיימו על חנאן. המשיב מסר הודעה בתחנת רמלה בו הוא מסר כי אינו מסכים שהמנוחה תהיה בקשר עם אמיר ומשפחתו נוכח היותו מוסלמי ועברייני. ממזכר באותו תיק עולה, כי המשיב הביע כעס על כך שלא מחזירים את המנוחה הביתה. הודעת גברא קרא, אחיו של המשיב, בה הוא מתאר שהמנוחה השפילה את המשיב בכל הרמות. הודעות ב', מהן עולה כי כל הזמן היה דיבור על רצונה להתאסלם, וכי המשיב אמר לה שהוא אינו מעוניין בקשר הזה. הודעת אמירה קרא, אחות המשיב, לפיה הריב היה בגלל שיצאה עם גבר מוסלמי, כל בני המשפחה דיברו איתה וניסו להניאה מכך. הודעת אלהאם קרא, לפיה התנגדו לקשר בין המנוחה לאמיר. המנוחה השתנתה, היא ברח מהבית לפני שלושה שבועות, ניתקו לה את

הטלפון בגלל אותו בחור. המשיב ישב עם האחים שלו ואמר "הבת שלי הנמיכה לי את הראש, ואף אחד לא מוריד לי את הראש". מזכר על אודות שיחה עם אלהאם, לפיו למשיב ולמנוחה לא היה קשר טוב, היא היתה מתחצפת אליו. המשיב ביקש ממנה לקחת את המנוחה לבדיקה כדי לבדוק האם קיימה יחסי מין עם אמיר. ישנן שיחות מוקלטות בין אלהאם לבין ב' ובינה לבין אחות המשיב, מהן עולה כי המשפחה ראתה בבריחתה של המנוחה מהבית ובקשר שלה עם אמיר פגיעה בכבוד המשפחה. כמו כן, ישנן שיחות מוקלטות בין אלהאם לבין המשיב שנערכו עובר למסיבת הסיום של המנוחה, שם אומר המשיב בין היתר "תעזבי אותה שתלך לגיהנום". שיחה מוקלטת בין מלבינה לאלהאם, ממנה עולה כי המנוחה שברה את אבא שלה וכן "מה עושים איתה" ומייצעת לה להכות את המנוחה.

שלישית, הסלמה - האירוע בבית משפחת דרבשי: הודעת חנאן טראבין, ממנה עולה כי דיווחה לפני שבוע כי המנוחה נעדרת, מצאו אותה אצל משפחת דרבשי. המנוחה אמרה לה שהרביצו לה ולקחו לה את הטלפון, שמו אותה בחדר וכל אחד נכנס בתורו ובעט בה. תמלול השיחה למוקד 100 מאת חנאן טראבין, ממנו עולה כי המנוחה אמרה לו שמכים אותה וכן התקשרו אליה מטלפון חסום ואיימו שירצחו את המנוחה ואת אמיר. דו"ח פעולה מאת מרק מנטל, לפיו בעקבות הדיווח איתר את המנוחה בביתה של חנאן דרבאשי, המנוחה מוסרת כי לא היתה אלימות והיא לא מעוניינת בסיוע של המשטרה. הודעת חנאן דרבאשי, לפיה המנוחה מסרה לה כשבועיים לפני הרצח כי היא לא יכולה להישאר אצל אמו של אמיר מפני שמתקשרים אליה הרבה אנשים והיא לא יודעת להיכן ללכת. היא באה אליה וביקשה עזרה, רצתה להתאבד. פתאום הגיע אחיו של המשיב, יונתן (ג'ורג'), חנאן התקשרה למשטרה, הנרייט אמרה שאין סכנה ושהיא לא מעוניינת במקלט. המשיב הגיע לקראת שעה 5:00, אחרי שחזר מאילת והתחיל לצעוק על המנוחה, נתן לה סטירה ואז אמה גרשה אותו מהבית. עדות לטיפה דרבאשי, כמה ימים לפני הרצח הגיעה אליהם המנוחה, פתאום הגיעו המשיב וכל הדודים, המשיב רצה לקחת אותה בכוח, הרביץ לה, נתן לה סטירה או שתיים, התחיל להתפרע, אחד האחים שלו שבר למנוחה את הטלפון. המשיב אמר למנוחה "כמה שישבתי בכלא, אני אשב כל החיים שלי בכלא, לא אכפת לי". הודעת יונתן (ג'ורג') קרא, ממנה עולה כי בבית של לטיפה הוא שבר למנוחה את הטלפון כדי לנתק את הקשר עם אמיר, לא נגע בה. הודעת אלהאם קרא, ביום חמישי הבינה שהמנוחה אצל משפחת דרבשי הגיעו לשם עם ג'ורג', גבי ודודה נוספת. המשיב אמר לה בבוקר שהמנוחה מכרה אותם תוך כמה חודשים. הודעת ב', המשיב התקשר אליה ואמר לה שהמנוחה אצל משפחת דרבשי והוא באילת, עד שהמשיב הגיע אליה בשעה 4:00 היא לא רצתה ללכת לאף אחד. יודעת שהמשיב סטר לה ושג'ורג שבר לה את הטלפון. איכונים, מהם עולה כי ביום האירוע היה המשיב באילת, הדו"ח מלמד על קשר טלפוני אינטנסיבי עם בני משפחתו עד הגעתו לרמלה בשעה 2:45. יודגש כי לטיפה היא עדה ניטראלית שלא ניתן לייחס לה מעורבות לצד זה או אחר. בנוסף, נכון הדבר שהדברים שמסרה המנוחה לשוטר אשר הגיע למקום עומדים בסתירה לדברים שמתארת חנאן, ואולם לא ניתן להתכחש לכך שיום לאחר האירוע שלחה המנוחה לחנאן הודעה בה היא אומרת לה שהיא מפחדת ומבקשת ממנה לא לעזוב אותה. ההודעה הזו מלמדת על כך שעבר עליה לילה קשה והיא שרויה בפחד. גם אם באותו רגע המנוחה לא רצתה לשתף את השוטר במה שעבר עליה אין ספק שמדובר היה באירוע קשה בו הטלפון שלה נשבר על ידי דודה והיא הוכתה על ידי המשיב. העובדה שהמנוחה לא התלוננה אינה מלמדת כי הדברים לא התרחשו, במיוחד נוכח הלחצים הרבים שהופעלו עליה לחזור לבית משפחתה.

רביעית, שיחת טלפון של המשיב בה נודע לו כי בכוונתה של המנוחה להתאסלם ולברוח עם אמיר: הודעת ב', לפיה המנוחה חזרה מהמסיבה בשעה 5:00 ויצאה בשעה 8:00 להפקיד "קנטינה" לאמיר. היו כמה שיחות וגם ביום הרצח המנוחה אמרה לה שאמיר אמור לצאת עד סוף השבוע ושהיא תהיה איתו, תתאסלם ותתחתן איתו. חושבת שאחר כך היא סיפרה את זה למשיב כי עידכנה את המשיב כל הזמן. פלט שיחות, ממנו

עולה כי בבוקר הרצח שוחחה המנוחה עם ב' משעה 9:49 ועד 10:26, ואז התקשרה ב' למשיב ושוחחה עימו כ- 4.5 דקות מהשעה 10:32 ועד 10:36 לערך.

חמישית, ראיות נסיבתיות ונוכחותו הבלעדית של המשיב במקום האירוע: בבית התגוררו המשיב, אלהאם, המנוחה ואחיו של המשיב, מוניר קרא. בבית ישנן שלוש יחידות דיור. באחת התגוררו אלהאם והמנוחה, בשניה, הסמוכה, המשיב ובשלישית מוניר. מדוחות צפיה במצלמות, בשעה 8:27 נצפית אלהאם יוצאת מהבית, לדבריה הכינה למשיב קפה, הדברים מוצאים אישור אף בדברי ב' ואף במצלמות בהן הוא אינו נראה יוצא. בשעה 9:58 אלהאם חוזרת למתחם ושוב יוצאת בשעה 10:10. מוניר יוצא בשעה 9:49. משמע, משעה זו המנוחה והמשיב הם היחידים במתחם. בהודעתה, מסרה אלהאם, כי נעלה את הדלת כשיצאה ואיש אינו נכנס למתחם מלבד בני המשפחה. הודעת חנאן טראבין, בשעה 7:10 שלחה לה המנוחה הודעה ובשעה 10:26 שוחחו בטלפון. בשעה ששוחחו שמעה שדופקים בדלת אצל המנוחה. שאלה את המנוחה מי זה והמנוחה ענתה שזה המשיב. המנוחה לא רצתה לפתוח את הדלת כי רצתה להמשיך לשוחח עימה בטלפון, אך כששמעה כי המשיב ממשיך לדפוק בדלת אמרה חנאן טראבין למנוחה ללכת לראות מה רצונו ואז ימשיכו לשוחח. בשעה 11:30 קיבלה הודעה שהמנוחה נרצחה. דו"ח מחקרי תקשורת מאשר כי זו שיחת הטלפון האחרונה של המנוחה. בשעה 11:07 יצא המשיב מהמתחם. בסמוך לכך, נצפה במצלמה נוספת של מסעדה פותח מחסן סמוך לביתו ומוציא משם דבר מה, במצלמה מרוחקת יותר הוא נצפה כשהוא אוחז שקית בידו. יצוין עוד כי המצלמה אשר ממוקמת במסעדה מצלמת את הכניסה לבית באופן רציף, אם מישהו היה נכנס דרך המחסנים אל תוך הבית, הוא היה מצולם במצלמות ומבדיקה עולה כי לא צולם אדם כזה. נכון שתיאורטית יכול אדם להיכנס מהגג אבל זה מצריך לוליינות וקפיצות ואפשרות זו אינה סבירה, במיוחד כאשר המשיב נמצא בבית ולכאורה צריך היה לשמוע אדם שנכנס למתחם בקפיצה על הגג.

שיחת הטלפון האחרונה שניהלה המנוחה עם חנאן, היא השיחה האחרונה שהמנוחה מנהלת בטלפון הזה. הטלפון לא נמצא לאחר מכן בשום מקום.

אין טענה כי הרצח תוכנן מראש אלא שהכוונה התגבשה בסמוך לרצח.

שישית, התנהגות מפלילה לאחר הרצח ושתיקה בחקירה: מהודעות ב' וגברא קרא, עולה כי הוא אסף את המשיב מרמלה, בסמוך לאחר האירוע והם נסעו לבת ים. במהלך הנסיעה נודע למשיב על מותה של המנוחה מפיו אלהאם הנסערת אך הוא לא מיהר לשוב לרמלה, אלא נשאר בבית ים פרק זמן נוסף של כחצי שעה. שיחת הטלפון של אלהאם עם המשיב הוקלטה, מדובר בשיחה מקפייא דם ומצמררת והיו שם צרחות נוראיות. אלהאם לא סתם אמרה שהמנוחה "הלכה" אלא אמרה שהיא "מתה". לא יעלה על הדעת שלאחר שיחה כזו המשיב חשב שהכל בסדר. מדובר בשיחה אותנטית. כמו כן, בצילומים נראית אלהאם נכנסת עם התיק ביד ויוצאת לאחר 3.5 דקות עם אותו תיק על היד ומלבדו אין לה דבר. מההודעה של גברא עולה כי המשיב התקשר אליו ואמר לו כי הוא אינו מרגיש טוב ויש לו לחצים בחזה, פגש אותו ליד קופת החולים ואסף אותו. נסעו לכיוון בת ים, הוא לא דיבר ופתאום אלהאם התקשרה. הוא ביקש לחזור אבל אז המשיב ביקש לשבת ליד הים, הוא אמר שאינו יודע כלום. הודעת ב', ממנה עולה כי המשיב עלה לבית של גבי ואמר לה ללכת. היא התעקשה לדעת מה קרה ואז המשיב אמר לה שהיא לא מקשיבה למה שאומרים לה ואז היא הלכה. בהמשך הלכה שנית לביתו של גבי וראתה שם את המנוח. יש להעדיף את עדותה של ב', לפיה המשיב לא הלך לים וחזר מיד לרמלה, אלא הלך לביתו של גבי ושהה שם משום שיש חיזוקים אובייקטיביים לעדותה, כגון מצלמות אבטחה מביתו של גבי. המשיב שהיה עצור במשך חודש ימים שמר על זכות השתיקה ולא השיב לאף שאלה בכל חקירותיו למעט החקירה האחרונה שם השיב באופן סלקטיבי.

5. לטענת ב"כ המשיב, עוה"ד גיורא זילברשטיין שוקרי אבו טביק, חי אוזן ושירי מרקוביץ, התיק כולו נשען על תשתית ראייתית נסיבתית דלה ורופפת ביותר, אשר אינה יכולה להספיק להרשעה בעבירת רצח. המשיב ואלהאם התגוררו בנפרד במתחם המשפחה. למתחם נכנסים מהרחוב דרך דלת ברזל. עם פתיחת דלת הברזל מגיעים למסדרון צר המוביל לחצר המתחם, שהינו מתוחם ומולו גרם מדרגות המוביל ל- 3 דירות בקומה השנייה. הדירה הימנית, הקרובה ביותר לגרם המדרגות בה התגוררה המנוחה יחד עם אמה, השניה משמאל, בה התגורר המשיב והשלישית בה התגורר מוניר, אחיו של המשיב. אין זה סוד כי משפחתה של המנוחה התנגדה למערכת היחסים שהייתה למנוחה עם אמיר ואולם המשיב מעולם לא איים עליה במפורש ולא הרים עליה יד. הגם שנישואי תערובת אינם מקובלים כדבר שבשגרה, יש במשפחתו של המשיב לא מעט מקרים כאלו ומעולם לא אירעו אירועי אלימות בשל כך. עובדות 1-3 לכתב האישום, המתארות את מצב הדברים עובר לרצח, לשיטת ההגנה אינן מבססות מניע לרצח. עיון בתיק חקירה פל"א 238988/17 מעלה כי ביום 28.5.17 התקשרה אלהאם למשטרה ומסרה כי המנוחה עזבה את הבית וכי אלהאם חוששת לחייה. בהמשך, נמצאה המנוחה ומסרה בעדות דברים מהם עולה חששה של המנוחה מפני אלהאם ובני משפחתה של אלהאם. מתוך העדות שמסרה המנוחה במשטרה, עולה כי שמו של המשיב כלל לא עלה, וכי המנוחה התלוננה על אלהאם וציינה מפורשות כי האיומים והחשש שלה מגיעים מצד אלהאם ובני משפחתה של אלהאם, כולל שיחת הטלפון שקיבלה מבן דודה מצד אלהאם, אשר איים עליה וכן הגעה של אדם זר שאינה מכירה אשר הגיע לקחת אותה הביתה.

באשר לאירוע שלכאורה הביא להסלמה לשיטת המבקשת, שהיה ביום 8.6.17, אין מחלוקת כי המשיב לא נכח בחלקו הראשון. לטענת המבקשת המשיב הגיע רק בשעה 3:00 לאחר ששב מאילת. באותו אירוע הזמינה חנאן טראבין את המשטרה כי לטענתה המנוחה התקשרה ואמרה לה שמכים אותה, ואולם כאשר הגיעה המשטרה, המנוחה מסרה כי לא הופעלה נגדה אלימות וכן חנאן דרבאשי מסרה בהודעתה כי אף אחד לא היכה את המנוחה, וכי חנאן טראבין הזמינה משטרה משום שהמנוחה לא ענתה לה. בהמשך, נטען כי המשיב הגיע למקום, סטר למנוחה ואמר לה כי ישב בכלא כל חייו, ואולם טענה זו נסמכת רק על עדותה של לטיפה, שהינה אישה מבוגרת הסובלת מבעיות רפואיות ולא ניתן להסתמך על עדותה. חשובה יותר היא העובדה שהמתלוננת לא התלוננה בגין אירוע זה, ואף חזרה לביתה יומיים לאחר מכן. תיקי החקירה מלפני שלוש שנים אשר הוגשו על ידי המבקשת אינם מלמדים דבר על מערכת היחסים בין המנוחה למשיב עובר לאירוע הרצח ואין בהם כל ראייה ישירה הקושרת את המשיב לרצח.

לאחר האירוע בבית משפחת דראבשי, שהתה המנוחה אצל קרובת משפחתה ב' ואצל דודתה מלבינה בנצרת. נסיעתה של המנוחה עם המשיב לבית הדודה, במיוחד לאחר האירוע הנטען, שומטת את הקרקע מתחת לחשש לכאורה שהיה למנוחה מהמשיב ומעידה כי יחסיהם היו תקינים על אף מורת רוחו מהקשר שלה עם אמיר.

יומיים לפני הרצח, בסביבות השעה 11:00, ובהמשך לתלונה של המנוחה, זומנו המנוחה והוריה לתחנת המשטרה לשיחה עם עו"ס נערו. במהלך אותה שיחה לא ציינה המנוחה את החשש לחייה או את חששה מהמשיב, ולמרות האירועים שקדמו לפגישה החליטה על דעת עצמה לשוב לביתה. דבר המאשר את העדר החשש מהמשיב ומשמיט את הקרקע תחת טענת המבקשת בדבר מניע לרצח. מהמזכרים של רפ"ק ענת קצב ופקד שרון רז, אשר נכחו בפגישה, עולה כי המנוחה לא הביעה חשש וטענה כי אינה חשה מאוימת. דווקא העובדה שהמשיב ישב במפגש בתחנת המשטרה והביע את אהבתו ודאגתו למנוחה מרוקנת מתוכן את כל האירועים שקדמו לרצח ומרחיקה את פוטנציאל המשיב לבצע את הרצח.

בכל חומר הראיות אין אפילו תלונה אחת של המנוחה כלפי המשיב עצמו באופן ישיר בגין אלימות או איומים כלפיה או חשש שירצח אותה. כל ההפניות של המבקשת לאירועים שקרו עובר לרצח, מקורן לא במשיב אלא במשפחה המורחבת של המנוחה ובאופן ספציפי כלפי אמה ואנשים שנשלחו מטעמה. מהודעתה של דנה דביר עולה, כי המנוחה טענה "שהמשפחה שלה" מאיימת עליה. מההודעות של א', חנאן טראבין וד"קרא טראבין עולה כי המנוחה מסרה שהיא מפחדת שהמשפחה שלה תהרוג אותה ואין כל אזכור לחשש מהמשיב. דווקא פנייתו של המשיב לעו"ס שירותי הרווחה, זהבה סלומון, מלמדת כי הוא פנה לגורמים מקצועיים כדי שינסו לסייע לו ולא בחר בדרך אלימה.

בנוסף, ישנן עדויות בתיק שדווקא מרחיקות את המשיב מרצח המנוחה. כך למשל הודעת נאור פיס, המחנך שלה, שתיאר כי היא חששה ממישהו שפגשה פעם אחת ברחוב. עדותה של ב' שמסרה בעדותה כי המשיב מעולם לא הרים יד על המנוחה ולא יתכן שרצח אותה. הודעת אלהאם שעות לאחר הרצח, אשר מסרה כי המשיב מעולם לא נגע במנוחה אפילו שכעס עליה וכי המנוחה לא חששה מאיש. גם אמיר, בן זוגה של המנוחה, העיד כי לא הביעה בפניו כל חשש. חנן טראבין מסרה כי המשיב לא יכול היה לרצוח אותה לבד כי היא הייתה חזקה. גם אלהאם אמרה בעימות כי להערכתה שניים רצחו אותה כי היא חזקה ויכולה לדחוף 100 גברים. עדויות אלו סותרות את התיאוריה של המבקשת, לפיה מדובר ברצח בודד ויתכן בהחלט שהיו שני אנשים זרים שרצחו את המנוחה.

לפי עדותה של ב', המנוחה שוחחה עם ב' בבוקר הרצח וסיפרה לה על מה שאירע קודם במסיבה, בין היתר על כך שעישנה משהו ושכבה על הרגליים של סמיר. בעדותה מסרה ב' כי לא סיפרה את הדברים האלו למשיב, ומכאן שהוא לא קיבל מידע קיצוני על אודות המנוחה שיגרום לו לצאת ולבצע מעשה רצח. טענת המבקשת, לפיה ב' סיפרה למשיב כי בכוונתה של המנוחה להתאסלם אינה כזו משמעותית משום שהמשיב ידע זמן רב שבתו יוצאת עם מוסלמי ועל כן ההנחה בדבר רצונה להתאסלם לא הפתיעה אותו. אמנם מניע אינו נדרש כיסוד מיסודות העבירה, אולם היעדר מניע מציג קושי בתזת המבקשת ויוצר קושי בתשתית הראייתית הלכאורית, במיוחד כאשר התיק נסיבתי.

טענת המבקשת, בהתבסס על סרטוני המצלמה, היא שבין השעה 10:09 ועד 11:07 שהו המנוחה והמשיב לבדם במתחם. הנחה זו אפשרית רק בהנחה שניתן להסתמך על המצלמה וכי לא ניתן לשלול אפשרויות נוספות לכניסה למתחם הדירות בדרך אחרת, ואולם מתחם הבית פרוץ ממספר כניסות אפשריות נוספות. כך למשל ניתן להיכנס לדירות מתוך מחסנים הנמצאים בקומת הכניסה, חלק מהמחסנים היו פתוחים ומובילים לתוך הקומה השניה של הדירות. כמו כן, ניתן להיכנס למתחם הדירות גם מהגג אשר לא מצולם על ידי המצלמה. ניתן להיכנס גם דרך אחד המחסנים אשר בו יש גרם מדרגות המוביל לחלון ממנו ניתן לעבור לגג הקומה השניה ומשם להגיע לדירות. מכאן, כי ישנה אפשרות שאדם אחר נכנס לדירת המנוחה. אפשרויות אלה עולות אף מהדברים שנמסרו על ידי אלהאם ומוניר בחקירותיהם במשטרה. עובדה זו ממוטטת כמעט לחלוטין את הסתמכות המבקשת על נוכחותו הבלעדית של המשיב במקום, ומעלה באופן אפשרי וקרוב לוודאי את האפשרות שאדם אחר נכנס לבית המנוחה וביצע את הרצח.

באשר למצלמת האבטחה שקיימת במתחם, יובהר כי מי שהתקין אותה הינו המשיב עצמו וזאת בעקבות שריפה שהיתה באחד המחסנים שבעה חודשים עובר לאירוע. כמו כן, המצלמה מצלמת רק כאשר היא קולטת תנועה, אחרת אינה מקליטה. משכך, תיתכן האפשרות שמי שביצע את הרצח אולי גם עלה או ירד במדרגות, אך לא צולם, בשל תקלה טכנית בחיישן המצלמה. כך למשל, חזרתה של המנוחה ממסיבת הסיום של בית הספר אינה מתועדת במצלמת האבטחה. עובדה זו מאששת את ההנחה שהמצלמה אינה ראייה וודאית ולא ניתן לסמוך

עליה כדי להוכיח את הנוכחות הבלעדית של המשיב והמנוחה בשעות הרצח. בנוסף, לו תכנן המשיב לרצוח את בתו, היה יכול לנתק את המצלמה מבעוד מועד ובכך לא להשאיר ראיות שיסבכו אותו. דבר זה אף מאשש את חפותו. יתרה מכך, אין בתיק חוות דעת מומחה שבדק את ה-DVR של המצלמה ואין כל קביעה כי הוא תקין. לעומת זאת, ישנה חוו"ד מומחה מטעם ההגנה שקובעת כי חיישן התנועה עלול לפספס תנועות והכל תלוי ברגישות של החיישן.

באשר לכלי שבאמצעותו נרצחה המנוחה, הרי שמחוות הדעת הפתולוגית עולה כי הסכינים שהועברו לבדיקה "יכולות לגרום" לפצעי הדקירה ולא נאמר כי הן אלו שגרמו בוודאות למוות. כמו כן לא נקבע כי כלי הרצח היה סכין. הדבר החשוב ביותר הוא שכלי הרצח לא נמצא בזירה, וגם לא בחזקת המשיב, אשר נראה יורד במדרגות בידיים ריקות. כמו כן הטענה לפיה המשיב הצטייד בסכין אינה נתמכת בראיות, אלא היא מסקנה בלבד.

המבקשת נסמכת על עדותה של חנאן טראבין לפיה בזמן ששוחחה עם המנוחה בטלפון, סיפרה לה המנוחה ש"דופקים בדלת", וכששאלה אותה מיזה ענתה לה המנוחה כי זה המשיב. יש להדגיש כי מדובר בעדות מפי השמועה שאינה קבילה במשפט הפלילי ואינה נכנסת בגדר הריג הקבוע בסעיף 9 לפקודת הראיות. זאת הואיל והמנוחה אשר סיפרה לחנאן לכאורה כי מדובר במשיב, אינה עדה במשפט ואינה יכולה לאשר את הדברים. גם אם ייעתר בית המשפט לבקשה להכשיר את העדות בדרך של "רס גסטה", הרי שיש לתת תשומת לב למשקלה הראייתי נוכח היותה עדה לא אמינה, בעלת עבר פלילי ובעלת אינטרס להפליל את המשיב. עדותה של חנאן רצופה סתירות. כך למשל, לטענתה המנוחה התקשרה אליה בשעה 9:28 ואולם אין שיחה כאמור לפי מחקרי התקשורת.

מעדותה של חנאן עולים שני עניינים קריטיים אשר טעונים בחינה מעמיקה. ראשית, חנאן מתארת בעדותה כי המנוחה היתה בחדר שלה. כאשר היא נשאלת כיצד היא יודעת זאת, חנאן משיבה, כי המנוחה דיברה בשקט כאשר היא אמרה שזה המשיב, ואם היא היתה בבית הגדול (בסלון) היא לא היתה מדברת בשקט וגם חנאן לא היתה יכולה לשמוע את קולו. כמו כן, מסרה כי היא חושבת שהמנוחה אמרה לה שהיא בחדר, אבל היא בטוחה שהיא היתה בחדר כי חנאן שמעה את הקול שלו ממש. ניתן להיווכח כי עדותה אינה מהימנה, ראשית בעדותה הראשונה לא מסרה כי שמעה את קולו של המשיב, בעדות השניה טענה כי שמעה את קולו ואח"כ הוסיפה כי הקול היה מוזר. סתירות אלו מובילות למסקנה כי מדובר בעדות שקרית. עוד יש לציין כי גם אם האימרה של המנוחה לחנאן קבילה, הרי שהיא בעייתית, שכן אין חולק כי המנוחה לא ראתה את המשיב בשלב זה ועל כן יתכן שאמירה זו מקורה בהנחה של המנוחה ולא בידעה שלה. המנוחה היתה יכולה לטעות בזיהוי אביה. בנוסף, מהתמונות בתיק ומעדויות הפרמדיקים שהגיעו למקום עולה כי גופת המנוחה נמצאה מוטלת במטבח הבית. על פי עדותה של חנאן, המנוחה שהתה בחדר שלה בזמן שהמשיב דפק על הדלת של חדר השינה שלה ומתיאוריה עולה כאילו כל האירוע אירע בחדר השינה. אלהאם מסרה כי לא נתנה למשיב מפתח לבית שלה והמשיב מסר בחקירתו כי לא היה לו מפתח ומעולם לא נכנס לדירה ללא אישור. אלהאם מספרת כי לאחר שהיא יצאה מהבית שמעה את המנוחה נועלת את הבית. עדויות אלו סותרות את עדותה של חנאן ולא ניתן להאמין לגרסתה.

מבין כל הבדיקות המדעיות שנעשו לא התקבלו תוצאות ודאיות שקושרות את המשיב לזירה בכלל ולרצח בפרט, ולא נמצאה שום ראיה מדעית המסבכת אותו. עובדה זו מדגישה ומחזקת את העדר מעורבותו ברצח.

דו"ח הניתוח לא ציין את שעת המוות ואף לא את שעת המוות המשוערת. בהעדר שעת המוות בהינתן שמדובר בתיק נסיבתי, רובץ המחדל על כתפי המבקשת. בדו"ח הניתוח לא נמצא שהיה מאבק בין המנוחה לרוצח.

בהינתן כי ראיות המבקשת הינן ראיות נסיבתיות בלבד על בית המשפט להיזהר כפליים בעת הסקת המסקנה המתבקשת מהראיות הנסיבתיות הנטענות.

לא ניתן להגיד כי המשיב שתק בחקירותיו, אמנם לא ענה לכל השאלות ואולם מסר פרטים ואף ענה לרוב השאלות בחקירתו האחרונה. המשיב הסביר כי לא ענה משום שהרגיש שהמטרה "סימנה" אותו למן ההתחלה ולא היו מוכנים לשמוע על כיווני חקירה אחרים. יודגש כי במסגרת תרגיל חקירה בו הוצא לחצר תחנת המשטרה עם אחד השוטרים, הכחיש את מעורבותו ברצח וביקש שהמשטרה תחפש את האשמים. כמו כן, הסביר כי הוא שותק בחקירות בשל כעסו כלפי המשטרה בטיפול בתיק הזה.

באשר להתנהגותו המפלילה לכאורה של המשיב עת נודע לו דבר הירצחה של המנוחה, לאחר שהמשיב יצא מביתו הוא נראה משוחח עם אחיו גברא והולך רגלית לכיוון קופת החולים שם חיכה לגברא שהגיע לאסוף אותו. במהלך הנסיעה לבת ים קיבל המשיב שיחת טלפון מאלהאם בשעה 11:54 שהודיעה לו כי הילדה "הלכה", ובהמשך השיחה צעקה שהילדה מתה. בשיחה זו השיב לה המשיב "אני מגיע, אני מגיע". המשיב הסביר כי לא הבין במועד השיחה שבתו נרצחה, ולא הבין את חומרת המצב. המשיב נצפה יוצא מהמעלית בבית אחיו בשעה 12:26 והגיע לרמלה בשעה 13:00, ועל כן לא ברורה הטענה כאילו הוא התמהמה.

ישנן פעולות חקירה שאם היו נעשות יכלו להוביל לרוצח האמיתי. כך למשל לא נעשו בדיקות לגבי האנשים עימם היתה המנוחה בקשר בתקופה הרלוונטית. הטלפון החדש של המנוחה שהיה פעיל רק ביום 9.6.17 לא נבדק כלל, בן הדוד של המנוחה אשר התקשר אליה מטלפון חסום ואיים עליה מהכלא, לא נחקר עובר לרצח. בדיקות אלו, אילו היו נעשות בזמן אמת, יכולות היו לשפוך אור על הדברים.

בנוסף, הראיות בתיק מצביעות על כך שהמנוחה הביעה חשש דווקא מאלהאם, איתה היא רבה רבות, כולל ביום הרצח, לפי עדותה של ב', וכן אף גורשה על ידה מהבית. בנוסף, נראית אלהאם נכנסת אל הבית בשעה 11:40 ויוצאת 3.5 דקות לאחר מכן. לטענתה הזעיקה עזרה אחרי שראתה את המנוחה שוכבת במטבח. לא ניתן לשלול כי באותו פרק זמן היא רצחה את המנוחה, שכן זמן המוות אינו ידוע ובהחלט אפשרי לבצע רצח בזמן של 3.5 דקות.

בנוסף, מתיק החקירה עולה כי המשיב חשש לחייו מכיוונו של אמיר וזאת לאור התנגדותו לקשר בינו לבין המנוחה, כך למשל מהעדות של אלהאם וב'. עוד עולה כי אמיר קינא למנוחה ואף התנגד שתצא למסיבה בערב עובר לרצח. על כן לא ניתן לשלול את האפשרות כי לאמיר היה מניע לפגוע במנוחה בשל קנאתו או בשל שנאתו למשיב שהתנגד לקשר ביניהם.

בנוסף, קיימת אפשרות כי אדם זר, אשר אינו קשור למשפחה של המנוחה רצה לפגוע בה. מעדותה של ב' עולה כי בחור בשם רמי קנה לה את הטלפון החדש וכי הוא ואמיר "הסתכסכו" בגינה. גרסה זו כלל לא נבדקה, רמי לא אותר ולא נחקר. מדובר במחדל חקירתי משמעותי שפוגע בהגנתו של המשיב. כמו כן, עולה מחומר החקירה חשד כי המנוחה היתה בקשר עם אנשים שונים שהיו מעורבים בסמים ואף נטלה בעצמה סמים. יתכן כי מעורבותה עם גורמים עבריינים הם אלו שהביאו בסופו של יום למותה הטראגי. העובדה שבמסיבה בערב לפני הרצח היו מעורבים סמים מצביעה דווקא על הרחקתו של המשיב מהרצח ומגדילה את האפשרות כי הרצח היה על רקע משהו שקרה במסיבה.

כמו כן, לא ניתן לשלול מעורבותו של מי מאחיו או אחייניו של המשיב ברצח. אין זה סוד שכלל המשפחה לא היתה מרוצה מהקשר של המנוחה עם אמיר, והמנוחה אוימה לא אחת על ידם. כמו כן, יהיה בכך כדי להסביר את כניסתו של הרוצח בדרך צדדית לה מודעים בני המשפחה בלבד.

דין ומסקנות

6. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים **שוכנעתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה, ואולם קיימת חולשה ראייתית מסוימת בעוצמת הראיות.**

7. הראיות לכאורה בתיק מצביעות על כך שסמוך למועד שבו נרצחה המנוחה, שררה בינה לבין משפחתה מערכת יחסים סוערת ועכורה וזאת על רקע מערכת יחסים רומנטית אותה ניהלה המנוחה עם אמיר אשלמאלי, למורת רוחם של בני משפחתה. זאת על רקע העובדה שאמיר הינו מוסלמי בעוד שמשפחתה היא נוצרית, ולאור הרקע הפלילי של אמיר. אין גם מחלוקת כי משפחתה של המנוחה, ביקשה להניא את המנוחה מלהמשיך ולקיים את מערכת היחסים עם אמיר בדרכים שונות, וכי על רקע חוסר ההסכמות ביניהם שהתה המנוחה לסירוגין מחוץ לביתה. מספר ימים לפני הרצח שבה המנוחה להתגורר בביתה.

א. נוכחות המשיב והמנוחה במתחם המגורים במועד הרצח

8. **דוח צפייה ראשוני DVR** בית המשיב מתוך הראיות בתיק עולה כי בכניסה למתחם המגורים שבו התגוררו המשיב והמנוחה, ישנה מצלמת אבטחה אשר חולשת על אזור גרם המדרגות המוביל אל הדירות. המצלמה מופעלת על בסיס חיישני תנועה ואינה מצלמת באופן רצוף אלא רק כאשר היא "קולטת תנועה".

מתוך הדוח עולה כי בשעה 7:45 נצפתה המנוחה עוזבת את הבית ובשעה 9:11 חוזרת. בשעה 8:28 נצפתה אלהאם יוצאת. בשעה 9:49 נראה מוניר עוזב את הבית. בשעה 9:58 שבה אלהאם לבית. לאחר מכן עוזבת אלהאם שוב בשעה 10:10. בשעה 11:07 נראה המשיב יוצא מהבית. בשעה 11:40 שבה אלהאם ואז בשעה 11:43 יוצאת בריצה מהבית ושוב בשעה 11:45 עם אנשים נוספים.

9. **דוח צפייה DVR מסעדת חליל** - ממול לבית ישנה מסעדה בשם "חליל", שם נמצאות מצלמות אבטחה אשר מתעדות את הרחוב בו נמצא הבית. מצלמות אלו פועלות באופן רציף. מתוך הדוח עולה כי בשעה 7:45 נראית המנוחה יוצאת מהבית. בשעה 8:28 נראית אלהאם יוצאת מהבית. בשעה 9:10 נראית המנוחה חוזרת לבית. בשעה 9:49 נראה מוניר, יוצא מהבית. בשעה 9:57 נראית אלהאם שבה לבית. בשעה 10:10 עוזבת אלהאם את הבית שוב. בשעה 11:08 נראה המשיב יוצא מהבית, ניגש לדלת ברזל, פותח אותה ולאחר דקה לערך סוגר את הדלת ועוזב את המקום. בשעה 11:38 מגיעה אלהאם בשעה 11:43 יוצאת אלהאם מהמתחם בריצה.

10. **מזכר מיום 25.6.17 מאת באסם סוסו** - תצלומים בהם נראה המשיב יורד במדרגות מביתו ומשוחח בטלפון. בהמשך נראה המשיב הולך ברגל לבוש באותם בגדים ובידו מחזיק שקית.

11. **המתועד במצלמות לעיל, עולה בקנה אחד עם הגרסאות שמסרו מוניר ואלהאם:**

א. **מוניר קרא מיום 15.6.17** - מתאר כי ביום הרצח "קמתי בסביבות שעה 9:00 או 9:30 התלבשתי והלכתי לחפש עבודה נשארתי ברמלה עד השעה 10:30 עשיתי סיבוב באזור ומשם נסעתי לאח שלי כרים בשעה 11:00 או 11:15 עם האוטו שלי אני הגעתי לצומת בית דגן חבר שלי מרים לי טלפון ... אומר יש בלאגן בבית יש משטרה" (ש' 62-64).

ב. **אלהאם קרא מיום 13.6.17** - "הלכתי משעה 8:30 בשוק, בשעה 10:00 יצאתי מהשוק לכיוון הבית עליתי הביתה שאלתי אותה (את המנוחה - ע.ק) אם רוצה לאכול אמרה אכלה

היא אמרה לי שהלכה בבוקר לסידורים ואחרי זה הלכתי לחנות השניה היה 10:23 כי החנות שואלת כמה זמן עבדתי לפי זה אמרו לי ואז הייתי... איפה קופת חולים הלכתי לעבוד שעה הגעתי לבית שעה 11:20 או 11:23 ומצאתי אותה ככה... לא היה מוניר ולא סאמי אף אחד לא היה" (ש' 149-156).

עדות אלהאם מיום 3.7.17 - "עבדתי ... משעה 8:30 יצאתי משעה 10:00 הלכתי לבית, באתי הביתה הבית היה נעול ניסיתי להיכנס הביתה לא הצלחתי היה מפתח בצד השני מבפנים היא פתחה לי את הדלת ראיתי אותה...ויצאתי" (ש' 50-53). בהמשך אומרת כי חוץ מהמנוחה לא ראתה בבית באותו יום אף אחד (ש' 58) וכן מוסרת כי "לפני שירדתי לעבודה הבאתי לו (למשיב - ע.ק) קפה לחדר שלו" (ש' 63). בהמשך מוסיפה כי היתה בבית "פחות מעשר דקות" (ש' 103).

12. בנוסף, פלטי שיחות הטלפון והראיות מעלים כי המנוחה שוחחה ביום הרצח עם ב' ולה סיפרה, בין היתר על כוונתה לעזוב את הבית, להינשא לאמיר ולהתאסלם. סמוך לאחר מכן, התקשרה ב' למשיב ודיווחה לו על כך.

א. **עדות ב' מיום 20.6.17 - מתארת כי ביום הרצח בבוקר שוחחה עם המנוחה "היא סיפרה לי על המסיבה... היא אמרה שהיא רוצה לברוח עם אמיר והיא מחכה שיצא מהכלא להתחתן איתו היא חשבה שהוא יוצא באותו שבוע ביום רביעי או חמישי. אחרי שהיא דיברה איתי... דיברתי עם סאמי" (ש' 36-38).** ובהמשך "היו כמה שיחות כאלו כל הזמן וגם ביום הרצח היא אמרה לי אני לא אברח שוב מהבית כי אסור לי להיות אצל אמא שלו ואצל המשפחה שלו והיא אמרה שהיו אמורים למצוא לו ערב היא אמרה שהוא אמור לצאת עד סוף השבוע ושהיא תהיה איתו היא תתאסלם ותתחתן איתו. אמרתי לה את מגעילה למה את עוזבת את הדת שלנו אם הוא אוהב אותך שיתנצר והיא אמרה מה את רוצה שירצחו אותי, ואמרתי לה בצחוק שכחתי שאת במשפחה ליברלית שישמחו שתתאסלמי. אני חושבת אחרי זה אמרתי לסאמי את זה אני כל דבר עדכנתי את סאמי" (ש' 91-96).

ב. **בעדות ב' מיום 25.6.17 - "אמרתי לו שהיא יודעת שאמיר אמור לצאת והיא שמה קנטינה לאמיר... ושאמיר יצא ביום רביעי או חמישי. לא סיפרתי לו לגבי הסמים הוא ידע לבד" (192-193).** בהמשך מסרה כי היא שוחחה עם המשיב גם לפני וגם אחרי השיחה עם המנוחה.

ג. **מפלטי השיחות של המשיב** עולה כי הוא מאוכן בביתו מהשעה 01:40 לפנות בוקר ועד השעה 11:23. עוד עולה כי שוחח עם ב' מספר פעמים בבוקר יום הרצח, בין היתר בשעה 10:32 וכן בשעה 11:05.

ד. **מפלטי השיחות של המנוחה** עולה כי שוחחה עם ב' בשעה 9:32 ו- 9:49.

13. לאחר השיחה עם ב', שוחחה המנוחה עם חנאן טראבין:

א. **מזכר מיום 15.6.17 מאת באסם סוסו - מבדיקת מכשיר הטלפון הנייד של חנאן עולה כי ביום הרצח נעשתה שיחה מהנייד של חנאן לנייד של המנוחה בשעה 10:26 למשך 11 דקות (קרי: עד השעה 10:37).**

ב. **מפלטי השיחות מהטלפון של המנוחה** עולה כי בשעה 7:56 היא התקשרה לחנאן טראבין ובשעה 10:26 התקשרה חנאן טראבין אליה.

14. מעדותה של חנאן טראבין עולה כי השיחה, שהינה השיחה האחרונה שיצאה ממכשיר הטלפון של המנוחה, הופסקה בעקבות דפיקות על דלתה של המנוחה, אשר טענה באוזניה כי מדובר במשיב:

א. עדות חנאן טראבין מיום 13.6.17 - ביום הרצח התקשרה אליה המנוחה שלוש פעמים "היא התקשרה פעם ראשונה בשעה 7:25 ולא עניתי ואחרי זה שוב בשעה 9:28 לא עניתי ואחר כך עניתי בשעה 10:26 דיברנו קצת היא סיפרה לי על מסיבת הסיום שהיתה לה אתמול אמרה שהיה כיף ובדיוק שאני והיא מדברות שמעתי שדופקים בדלת שאלתי אותה מי זה היא אמרה לי שזה אבא שלה אמרתי לה תפתחי לו, אמרה לי לא בא לי לפתוח, אמרה לי אני קודם רוצה לדבר איתך, אמרתי לה לכי לראות כי הוא המשיך לדפוק אמרתי לה תסיימי ותחזרי אליי" (ש' 42-46).

ב. בעדותה מיום 3.7.17 - מתארת חנאן טראבין את שיחת הטלפון עם המנוחה "היא אמרה לי שהיא רוצה להגיד להם שהיא יורדת לקניון... ובדיוק ככה בנקודה הזו התחילו לדפוק לה בדלת ולא הספקנו לדבר... הוא דפק ואמר לה תפתחי ואני שאלתי אותה מי זה והיא דיברה בשקט ואמרה זה אבא שלי, אמרתי לה תפתחי והיא אמרה שהיא לא רוצה, היא אמרה לו "סטנה" ז"א תחכה כאילו היא מחליפה בגדים או משהו והוא דפק עוד הפעם, אז אמרתי לה ללכת לראות מה הוא רוצה, שהיא תפתח לו שהוא לא יעשה לה בלאגן ואז היא אמרה לי טוב אני מחביאה את הטלפון ואני אחזור אלייך" (ש' 9-17). בהמשך נשאלת כיצד יודעת להגיד כי המנוחה היתה בחדרה, ומשיבה "הייתה בחדר שלה, היא לא הייתה יוצאת מהחדר שלה, אם היא הייתה בבית הגדול היא לא היתה מדברת בשקט וגם אני לא הייתי שומעת את הקול שלו כי זה חלל גדול אני חושבת שהיא אמרה לי שהיא בחדר שלה אני לא בטוחה שהיא אמרה לי את זה אבל אני בטוחה שהיא היתה בחדר שלה, כי שמעתי את הקול שלו ממש... הוא אמר לה "יפתחי" שזה תפתחי" (ש' 20-28). בהמשך נשאלת האם זיהתה את קולו של המשיב, ומשיבה: "היא אמרה לי אני לא מכירה אותו, אני רק שמעתי קול של גבר, אבל היא זיהתה את האבא שלה ובגלל שהיא אמרה לי שזה האבא שלה אמרתי לה קומי תפתחי... ברגע שדפקו בדלת שאלתי אותה מי זה והיא אמרה לי שזה אבא שלה, היא לא היססה לרגע הילדה" (ש' 61-63).

15. עוד יצוין כי בהקלטת שיחת חנאן למוקד 100 מיום הרצח שעה 12:30, ניתן לשמוע אותה מדווחת תוך כדי בכי על כך ששמעה כי המנוחה נרצחה. תוך כדי השיחה מתארת חנאן באופן ספונטאני כי שוחחה עם המנוחה רק הבוקר ובמהלך השיחה המנוחה אמרה לה כי "אבא שלה דופק בדלת וקורא לה".

16. מתוך מכלול הראיות לעיל מתקבלת התמונה הבאה באשר לנוכחות המעורבים במתחם הדירות בבית:

- בשעה 7:45 המנוחה יוצאת מהבית.
- בשעה 8:28 אלהאם יוצאת מהבית.
- בשעה 9:11 - חוזרת המנוחה הביתה לאחר שהפקידה לאמיר "קנטינה". באותה עת נמצאים בבית היא, מוניר והמשיב (אשר מאוכן בבית).
- בשעה 9:49 עוזב מוניר את הבית. באותה עת נמצאים המשיב והמנוחה בבית.

- בשעה 9:49 משוחחת המנוחה בטלפון עם ב' עש השעה 10:26.
- בשעה 9:58 שבה אלהאם הביתה, באותה עת נמצאים היא, המשיב והמנוחה בבית.
- בשעה 10:10 עוזבת אלהאם את הבית ואז נשארים המנוחה והמשיב כל אחד בדירתו (המשיב עדיין מאוכן בבית).
- **בשעה 10:26 משוחחת המנוחה עם חנאן במשך 11 דקות, היינו עד השעה 10:37.**
- **בשעה 10:32 מתקשרת ב' למשיב ומשוחחת עימו 4 דקות, עד 10:36. באותה שיחה מספרת לו על הדברים ששמעה מהמנוחה.**
- **בסופה של השיחה של המנוחה עם חנאן נשמעות דפיקות על הדלת, והמנוחה מוסרת כי מדובר במשיב ומנתקת את השיחה עם חנאן.**
- **בשעה 11:07 נראה המשיב יוצא מהבית, משוחח עם אחיו גברא וניגש לדלת המחסן בחוץ.**
- **בשעה 11:38 חוזרת אלהאם הביתה ויוצאת שוב שלוש דקות מאוחר יותר ואז מתקהלים במקום אנשים.**
- 17. אמנם חוות הדעת של המכון לרפואה משפטית אינה קובעת את שעת הרצח, ואולם על פני הדברים ניתן לקבוע לכאורה כי ישנה תשתית ראייתית לכאורית להימצאותו של המשיב לבד יחד עם המנוחה בבית בסמוך למועד שבו היא נרצחה בין השעה 10:37 המועד שבו סיימה את השיחה עם חנאן, ועד 11:07 שבו המשיב עוזב את הבית, כאשר המנוחה נמצאה ללא רוח חיים על ידי אלהאם בשעה 11:38.
- 18. לא מצאתי כי יש בטענות בדבר מהימנותה של חנאן טראבין כדי לפגום בשלב זה במשקל עדותה. לא התרשמתי כי ישנן סתירות ממשיות בעדותה. חנאן שבה וטענה עוד בפני מוקדנית 100, כי בזמן ששוחחה בטלפון עם המנוחה, דפק המשיב על הדלת וביקש כי תפתח לו. השערותיה של העדה בשאלה על איזה דלת דפק המשיב באותה עת, אינן מעלות או מורידות בשלב זה מהעדויות העקביות לפיה סמוך למועד הרצח אמרה לה המנוחה שהמשיב התדפק על דלתה, וביקש ממנה לפתוח את הדלת.
- 19. עוד יצוין בהקשר זה, כי מעדותה של אלהאם מיום 3.7.17 עולה כי היא הגיעה לבית בשעה 10:00 לערך ביום הרצח והבית היה נעול "ניסיתי להיכנס הביתה ולא הצלחתי היה מפתח בצד השני מבפנים היא פתחה לי את הדלת...שיצאתי היא נעלה את הדלת (ש' 53-50). לשאלת החוקר השיבה כי בחדר של המנוחה יש מנעול אבל היא "לא נועלת את הדלת" (ש' 55). נשאלה האם למשיב יש מפתח לדירה והשיבה "אני לא נתתי לו אולי פעם שכחה אצלו. אפילו אם יש לו והיה מפתח בפנים אי אפשר להיכנס תמיד שמישהו בבית יש מפתח בדלת... אפשר אולי מהמרפסת אבל הוא לא נכנס משם אני לא ראיתי אותו אף פעם נכנס משם. מאז שאני גרה בבית הזה מעולם לא נכנס מהמרפסת תמיד נכנס מהדלת הוא דופק בדלת ופותחים לו" (109-113). ובהמשך "יצאתי מהבית היא נעלה את הדלת שמעתי אותה נועלת" (ש' 119). עדות זו מחזקת את הטענה לפיה לפחות אחת הדלתות, דלת הבית או דלת חדרה של המנוחה, היו נעולות ובהעדר מפתח

היה על המשיב לדפוק על הדלת ולבקש מהמנוחה שתפתח לו.

20. בנוסף, ככל שיש סתירות כלשהן בעדותה הרי שבשלב זה של ראיות לכאורה, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויצוגה כמשוללת יסוד (ראו לעניין זה: בש"פ 385/11 **ציון נ' מדינת ישראל** (20.1.11); בש"פ 9376/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1.12.09)); בש"פ 352/11 **ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.11)).

21. כמו כן, טענות בדבר מהימנות עדים ראוי שיתבררו בפני המותב אשר ישמע את התיק העיקרי. כידוע בעת בחינת ראיות לכאורה בשלב המעצר - בית המשפט נדרש להעריך באופן הסתברותי את המשקל הלכאורי של הראיות בתיק החקירה, והאם יש סיכוי סביר להרשעה, וזאת מבלי לקבוע מסמרות ביחס למהימנותן, או למשקלן של הראיות.

בהקשר זה יפים דברי כב' הש' דנציגר בבש"פ 4596/17 **אלטורי נ' מדינת ישראל** (2.7.17):

"הדרישה בשלב זה של ההליך היא לתשתית ראיתית גולמית בלבד, המקימה סיכוי סביר להרשעה, ובית המשפט אינו נדרש, ככלל, לשאלות הקשורות במהימנות העדים ולסתירות המצויות בהודעותיהם במסמרת".

ראו גם בש"פ 5373/17 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (31.7.17); בש"פ 8311/13 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (19.12.13); בש"פ 1575/17 **משהראוי נ' מדינת ישראל** (05.3.17).

קבילות דברי המנוחה לחנאן טרבין בגדר החריג לעדות שמיעה - דין

22. ב"כ המשיב טענו כי אין לראות בדברים שמסרה המנוחה לחנאן טרבין בשיחת הטלפון חריג לכלל האוסר עדות שמיעה ובכל מקרה, גם אם יקבע כי הדברים קבילים, הרי שמשקלם נמוך.

23. באשר לקבילות האמירה של המנוחה כחריג לעדות שמיעה, הרי שסעיף 10 לפקודת הראיות קובע כדלקמן:

"עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו;

(2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה;

(3) היא נאמרה בשעה שהוא היה גוסס, או האמין שהוא גוסס, בעקבו של מעשה האלימות."

24. סעיף 10 לפקודת הראיות הכיר בקבוצת חריגים אשר מרכזת אמירות של אדם שנפטר ומכירה בהן כראיה, על אף העדר האפשרות לחקור את הנפטר בבית משפט על הדברים שנאמרו על ידו, וזאת בנסיבות בהן קיימת מידה גבוהה של הסתברות בדבר נכונות העובדות הנכללות באמירה. אחת

מקבוצות החריגים מכונה "רס גסטה" אשר המכנה המשותף להן נעוץ בכך שאמירות אלו קרובות יותר "לעדות מקור" מאשר ל"עדות מפי השמועה". הטעם העומד בבסיס קבלתן של אמירות אלו "שעל פי טיבן יש יסוד להנחה שתוכןן אמת, אם משום שהן נאמרות באופן ספונטאני, בנסיבות שאינן מקימות חשש לאמיתותן; אם משום שהן משולבות במעשה במידה ההופכת אותן לחלק ממנו, ואם משום שאמירתן היא המקור היחיד להוכחת תוכןן" (ראו י. קדמי על הראיות, חלק שני, עמ' 588).

25. בהקשר זה ראו גם דברי כב' השופטת ביניש בע"פ 1275/95 נסים נ' מדינת ישראל (10.12.97):

"אני סבורה כי עדותה של האלמנה בדבר כוונת בעלה המנוח להיפגש עם המערער ובדבר מטרת הפגישה קבילה היא, והיא נכללת בגדר החריג הסטוטורי... הגישה שלפיה עדות כזו קבילה היא, עולה בקנה אחד עם גישתם של בתי המשפט במדינות ששיטתן יונקת ממקורות המשפט המקובל. במדינות אלו ניתן לקבל עדויות על הצהרות מפי קורבן העבירה שאיננו עד בבית המשפט בדבר כוונותיו ובדבר מצבו המנטלי או הנפשי כשניתן לראות בהם חלק משרשרת האירועים הקשורה למעשה עצמו. כך נתפס החריג כחלק מה"רס גסטה"... במסגרת חריג זה נתקבלו במקרים רבים עדויות על הצהרות כוונות של קורבן העבירה להיפגש עם הנאשם במועד, שהתברר לאחר מכן כי היה מועד ביצוע העבירה... בין הנימוקים להצדקת קבילותן של הצהרות מהסוג האמור משמשת העובדה כי המפגש המיועד הינו חלק מהאירוע הפלילי או חוליה בשרשרת האירועים הקשורים בו, ומטעם זה עדות על הכוונה להיפגש היא ראויה רלוונטית. כאשר האימרה של הקורבן שזורה באירוע, או בחלק מנסיבות הלוואי שלו, היא בדרך כלל בעלת ערך הוכחתי משמעותי אם נתקיימו התנאים המבטיחים את מקוריותה ואמינותה והיא נאמרה בנסיבות אשר על פניהן אינן מעוררות חשד למגמתיות. מטרה זו מושגת כאשר האימרה אינה מתייחסת לאירועי העבר, אלא לעובדות המתרחשות בהווה או אמורות להתרחש בעתיד."

26. במקרה דנן, אמירתה הספונטנית והמיידית של המנוחה לחנאן כי אביה דופק בדלת ומבקש שתפתח, זאת תוך כדי שיחת טלפון בה שומעת חנאן בעצמה דפיקות על הדלת וקול של גבר שמבקש כי המנוחה תפתח לו, כאשר אין כל חשש לאמיתות תוכן הדברים מפיה של המנוחה וכאשר הדברים נאמרים סמוך למועד הרצח, עומדת לכאורה בתנאי הסעיף כנדרש בהיותה נוגעת למעשה אלימות עד כדי היותה חלק בשרשרת הנסיבות הקשורות באופן ישיר לעבירה. משכך יש להניח כי תתקבל כקבילה בהליך העיקרי תחת החריג הקבוע בסעיף 10(2) לפקודת הראיות.

27. באשר למשקלה של העדות, הטענה כי יתכן שהמנוחה שגתה באשר לזהות האדם אשר דפק על הדלת, נראית בלתי סבירה נוכח הקשר המשפחתי בין המנוחה למשיב והעובדה שהכירה את קולו היטב ובאותה עת אף אין אינדיקציה לכך שבמקום נכח גבר אחר מבני המשפחה. גם העובדה כי המנוחה לכאורה השיבה לו, על פי גרסתה של חנאן, ואמרה לו "סטאנה" (המתן) והוא המשיך לדפוק וביקש שנית שתפתח, מחזקת את הסברה כי המנוחה זיהתה שהדובר הוא אביה.

ב. אמינות מצלמת האבטחה אשר מתעדת את הכניסה הראשית למתחם המגורים

28. בכניסה למתחם המגורים בו התגוררו המשיב והמנוחה, קיימת מצלמת אבטחה. אין מחלוקת בין הצדדים כי המצלמה הורכבה על ידי המשיב עצמו, וכי הוא ובני משפחתו היו מודעים לקיומה של

המצלמה.

29. המצלמה מתעדת את גרם המדרגות העולה מהכניסה הראשית אל דירות המנוחה והמשיב וניתן לראות תיעוד כניסתם ויציאתם של המנוחה, המשיב, אלהאם ומוניר ביום הרצח.

ב"כ המשיב טענו כי אין לראות במצלמת האבטחה אשר נמצאת בכניסה למתחם המגורים ראיה לאמיתות תוכנה, שכן מצלמה זו אינה מקליטה באופן רציף, אלא מופעלת על ידי חיישן תנועה, כל אימת שהיא "קולטת" תנועה ורק אז מקליטה את הדברים ולכן לא ניתן להתבסס עליה. לטענת ההגנה לא מן הנמנע כי אדם אחר ביצע את הרצח ואף עלה או ירד בגרם המדרגות, ואולם לא זוהה על ידי חיישן התנועה ועל כן לא תועד במצלמה.

כתמיכה לטעון הצביעו ב"כ המשיב על כך שביום הרצח, לא תועדה המנוחה שבה בשעה 5:00 בבוקר מהמסיבה ועל כך אין מחלוקת. באותו אופן עשויה היתה המצלמה לא לתעד את כניסתו ויציאתו של הרוצח.

30. ב"כ המשיב תמכו את הטענה גם חוות דעת מומחה, מאת דניס שבצוב, ממנה עולה כי "**בהתייחס לשאלה זו באופן כללי... ללא שבדקתי פיזית את המצלמה או את ה-DVR... יש הרבה סיבות שיכולות לגרום למצלמה "לפספס"/לא להקליט אירוע... הדברים תלויים ברגישות של חיישן התנועה, הגדרת רגישות הערוץ... תנאי חוץ בזמן האירוע, איכות חיישן התנועה של מצלמה, מצב טכני של מצלמה ספציפית**".

31. סבורני כי בהינתן שמדובר במצלמה אשר פועלת על חיישן תנועה, ואשר אין מחלוקת כי לא תיעדה את כניסתה של המנוחה אל הבית בשעות הבוקר המוקדמות ביום הרצח, ובכך משאירה את הסיכוי כי אדם כלשהו יכול היה להיכנס למתחם מבלי להיות מתועד, נוצרת חולשה בתשתית הראייתית.

עם זאת, סבורני כי העובדה שהחל מהשעה 07:45 ביום הרצח, בו מתועדת המנוחה יוצאת לראשונה מהבית, מתעדת המצלמה את כל הבאים והנכנסים אל הבית, באופן אשר משתלב עם עדויותיהם של דיירי הבית ועם איכוני הטלפון של המשיב, כמו גם העובדה שחוות הדעת ניתנה ללא שנבדקה מצלמת האבטחה בביתו של המשיב, אלא תוך התייחסות כללית ומבלי שנקבע בחוות הדעת כי אכן היתה תקלה כאמור בשעות הקודמות לרצח, מחזקת לכאורה את האפשרות להסתמך על תיעוד המצלמה. בנוסף, העובדה שניתן לראות תיעוד של הרחוב בו מצוי הבית באמצעות התיעוד במצלמות האבטחה של מסעדת חליל, אשר תואם את הדברים שנקלטו במצלמה בבית המשיב מחזקת אף היא את האפשרות להסתמך על התיעוד במצלמה.

בהקשר זה יש להוסיף כי מחוות הדעת עולה כי חיישן התנועה במצלמה מושפע בין היתר מתנאי החוץ, ויתכן כי הסיבה לכך שכניסתה של המנוחה לא נקלטה ותועדה על ידי המצלמה היתה בשל תנאי החושך ששררו בחוץ בשעת בוקר מוקדמת בה הגיעה, על פי העדויות (שעה 5:00), בניגוד לתנאי אור יום אשר שררו בשעות בהם המצלמה תיעדה את כניסת ויציאת באי הבית.

ג. אפשרות כניסתו של אדם אחר אל המתחם שלא דרך הכניסה הראשית

32. מתוך הראיות בתיק עולה כי מלבד הכניסה הראשית, אשר מצולמת על ידי המצלמה, קיימת דרך נוספת להיכנס אל מתחם הדירות בה התגוררה המנוחה:

א. **דו"ח ביקור בזירה מסומן 118** - ממנו עולה כי הזירה הינה חלק ממתחם מגורים דו קומתי שבמרכזו רחבה מרוצפת (פטיו). בקומת הקרקע של הפאה הצפון מזרחית לאורך רחוב המסדר הפרנציסקני חמש דלתות כניסה למחסנים. בהמשך לכניסה הראשית למתחם, גרם מדרגות המוביל

לקומה הראשונה שם נמצאות הדירות בהן התגוררו המנוחה יחד עם אמה וכן דירת המשיב בסמוך אליהן. דלתות המחסן נעולות במנעול. הדלת הראשונה, אשר סומנה 1, חסומה בחלקה על ידי אשפה (תצלום מס' 8). דלת המחסן השניה מכוסה בקורי עכביש. דלתות 1,2,3,5 מובילות לפטיו. דלת מחסן 4 אינה מובילה לפטיו, אך יש לה פתח מקשר למחסן מס' 5 אשר מוביל לפטיו. כמו כן בתוך מחסן 5 ישנו גרם מדרגות ולו פתח המוביל לגג מחסן אשר נמצא בקומה הראשונה של מתחם המגורים (תצלומים 18-24).

ב. **הודעת אלהאם מיום 3.7.17** - מאשרת בעדותה כי יש עוד כניסות לבית "יש מסגד יש דלתות אחת מהן מכניסה אותו ישר לתוך החדר של סמי מוניר יכול להיכנס כולם יכולים להיכנס... כולם מכירים את כל החורים" (ש' 14-21).

ג. **הודעת מוניר קרא מיום 3.7.17** - מסביר כי ישנו מחסן נעול שלו יש מפתח אליו, דרכו ניתן להיכנס לתוך הבית:

"ש. המחסן שאיתו אתה עולה לבית זה המחסן האחרון?

ת. כן.

ש. ושאר המחסנים יש כניסה לבית?

ת. לא... יש דלת בצבע אפור יש מנעול יש לי מפתח אני פותח את המנעול ונכנס למחסן, יש לי מדרגות לגג איפה שאני גר, אני שם סולם ויורד מהגג לבית... צריך להחזיק חזק בשביל לטפס זה בית ישן... שמים יד ועולים ואז מגיעים לגג הולכים קצת על הגג ויורדים בסולם ישן שעובדים איתו...

ש. אם הסולם לא שם?

ת. אני שם ידיים וקופץ 20 סנטימטר זה לא כזה גבוה...

ש. לסמי יש מפתח למחסן שלך?

ת. לא

ש. לעוד מישהו יש מפתח למחסן הזה?

ת. לא, אבל יש מפתח למחסן של סאמי שהוא יכול גם לבוא אליי ולטפס" (ש' 30-5).

ד. **הודעת מוניר קרא מיום 15.6.17** - "מהכניסה האחרונה שלי איפה המחסן אני יכול לעלות לגג. דלת כחולה צרה... יש לי שם לול יונים... לפעמים שאני נתקע אני יכול להיכנס זה לא כמו בשיכון... כל אחד יכול להיכנס משם" (ש' 157-164). בהמשך מסביר "מהגג יוצאים רק לבית שלי או לבית של סאמי וסאמי תמיד היה יוצא רגיל מהמדרגות... אני לא יוצא רק נכנס זה קשה. צריך סולם בשביל לצאת זה מסובך" (180-183).

33. מתוך העדויות עולה כאמור כי ישנה אפשרות להיכנס אל מתחם הדירות על ידי כניסה דרך אחד מהמחסנים הפונים אל הרחוב. עם זאת, אזור המחסנים מתועד על ידי אחת המצלמות שבמסעדת חליל, אשר מצלמות באופן רציף. היינו, לו היה נכנס אדם דרך אחד המחסנים המתוארים לעיל, היה ניתן לראותו דרך אחת מהמצלמות, באותו אופן שבו נקלט המשיב ביום הרצח בשעה 11:03, כפי שעולה מחקירת המשיב מיום 12.7.17:

עמוד 17

"ש. אני מציגה לך סרטון נוסף ממצלמות אבטחה אתה מזהה מה שיש בסרטון?

ת. זו נראית מצלמה של מסעדת חליל שמצלמת את הרחוב של הבית שלי, הבית שלי נמצא מאחורי הכיסאות...

ש. ...מה אתה רואה בסרטון?

ת. אני מזהה דמות... אני לא יודע אם זה אני ואני לא יודע מה היא עושה זה מישהו שהולך שמאלה לאן שהסברתי מקודם היא פותחת דלת איפה שנמצא האופנוע שלי זה מקום שאני שם את האופנוע שלי היא נכנסת פנימה ואז יוצאת סוגרת את הדלת של המחסן"

34. סבורני כי בהינתן שהמחסנים היו נעולים במנעולים, ונוכח התייעוד הרצוף של אזור המחסנים אשר מעלה כי לא היה כל אדם שנכנס דרכם או פתח את אחת הדלתות, מלבד המשיב עצמו, הרי שהראיות לכאורה שוללות בסבירות גבוהה את האפשרות שאדם זר כלשהו נכנס למתחם מבלי שתועד או נצפה, אם כי אין מדובר בוודאות מוחלטת וזאת בפרט בשים לב לאפשרות של כניסה דרך הגג אשר אינה נצפית על ידי המצלמות.

ג. התנהגות מפלילה של המשיב לאחר רצח

35. העדויות בתיק מעלות כי התנהגותו של המשיב מרגע שעזב את הדירה, תוך כדי קבלת ההודעה על רצח בתו, ועד שחזר אל הדירה היתה התנהגות מחשידה אשר יש בה כדי לחזק את הראיות נגדו, כפי שיתואר להלן:

א. ביום הרצח, בשעה 11:07 מתועד המשיב במצלמת האבטחה שבביתו עוזב את ביתו, תוך שהוא משוחח בטלפון.

ב. מפלטי שיחות המשיב עולה כי באותה העת הוא משוחח עם אחיו גברא.

ג. בהמשך, מתועד המשיב במצלמות האבטחה של מסעדת חליל הולך כשבדיו שקית, ואחר כך תועד פותח את דלת אחד המחסנים ומוציא דבר מה.

ד. מהודעתו של גברא קרא מיום 14.6.17 - עולה כי בשעה "11:00 או 11:30 פעם או פעמיים לא ענה אני הייתי באזור הזמנתי אלומיניום... אחינית שלי (הכוונה לב' - ע.ק.) אמרה אח שלך לא עונה... פתאום ענה... אמר לי אני פה ליד כללית חשבתי בגלל לחצים בחזה לא דיבר ברור עבר צנתור לא מזמן ... חשבתי שקרה לו משהו ישר נסעתי אליו... פגשתי אותו ליד קופת חולים... הוא אמר אני לא מרגיש טוב יש לי לחצים... לא ראיתי משהו חריג. נסעתי איתו לכיוון בת ים... הוא לא דיבר עם אף אחד ופתאום טלפונים מאשתו אמר אני לא יודע כלום אמר לי בוא נחזור. שמע שהבת שלו עם דם... ישב על המדרכה 5-10 דקות כבר הגענו לבת ים אמר לי אני רוצה לשבת קצת ליד הים ופתאום התקשרו חברים גם לפני וגם אחרי אמר אני לא יודע כלום תחזיר אותי" (עמ' 2 ש' 19 עד עמ' 3 ש' 12).

ה. בהודעת גברא קרא מיום 27.6.17 מסר שקיבל שיחת טלפון מב' לפיה המשיב אינו עונה לשיחותיה, ניסה להתקשר אליו מספר פעמים "הוא ענה מגמגם כזה אמר לי אני ליד קופת חולים כללית ... אמר לי... תבוא. עשיתי פרסה ואספתי אותו מליד קופת חולים כללית"

(ש' 34-36). בהמשך מוסיף "הרגשתי שכאילו יש לו משהו הקול שלו הרגשתי שהוא לא ברור הדיבור שלו לא היה רגיל חשבתי שקרה לו משהו מבחינת הבריאות שלו... הוא ישב באוטו וישר נסעתי איתו לכיוון בת ים תל אביב" (ש' 41-44). הגיעו מממש ליד הטיילת של בת ים כאשר הוא קיבל שיחת טלפון מאלהאם.

א. בהודעת גברא קרא מיום 2.7.17 - אישר כי "אני עשיתי סנדוויץ וחיימתי לו קצת קפה ולא שתה ולא אכל ואמר לי בוא נחזור" (ש' 91) ובהמשך טען "רק סמי אמר לי שהילדה נפלה ויש דם" (ש' 109-110). בעדותו חוזר ואומר כי אינו מעוניין להתערב בעניינו של המשיב ואינו יודע מה אירע מלבד מה שסיפר.

ז. בהודעת ב' מיום 2.7.17 - "סאמי היה באוטו שעצרנו שתי מכוניות גם של סמי וגם שלי אני לא ידעתי שבאים לבת ים גבי התקשר אליי אמר לי חכי לי ליד החניה שלי חכיית בחוץ... ושראיתי את המאזדה עוברת נסעתי אחריה נכנסתי אחריה לחניה ... הם עדיין היו ברכב ניגשתי לחלון של סאמי הוא פתח את הדלת ... הניח את הטלפון שלו בין הרגליים אמר לי גם ככה אני צריך לחזור יש בלגן... הוא אמר שאלהאם התקשרה ואמרה שאנור "ראחת" הוא אמר שיש דם ובלגן ואחרי זה אמר הילדה "ראחת" בעקבות זה ומשתמע מכך שהיא מתה אין פירוש אחר" (ש' 21-32).

בהמשך מוסיפה "הגענו בדיוק למעלית שתקתי חכיית למעלית סאמי תפס אותי מהכתפיים אמר לי לכי הביתה אמרתי לו אני רוצה לבוא אתכם תגידו לי מה קרה סאמי אמר לי אנחנו נוסעים לרמלה יש בלגן אני לא רוצה שתהיי שם" (ש' 32-36). בהמשך עזבה אותם ולאחר 10 דקות חזרה לביתו של גברא (גבי) שם "ראיתי את סאמי יושב על הכורסא ומסתכל לכיוון החלון... ראיתי מול סאמי בשולחן בסלון כריך, ספל קפה מלא וכוס שתייה מלאה. כמו שזה נראה הוא לא נגע בכלום" (ש' 45-56).

ח. מזכר דוח צפייה ממצלמות אבטחה מהבניין בו מתגורר גברא קרא - ממנו עולה כי ניתן לראות בשעה 11:54 (זמן המערכת מאחר ב- 8 דקות ומראה 11:46) רכב לבן מגיע לחנית הבניין, אליו חובר רכב שחור, מהרכב השחור יורדת דמות ומתקרבת לרכב הלבן. בהמשך, 3 דמויות מגיעות מכיוון הרכב הלבן ונכנסות לבניין. בהמשך אחת מהדמויות חוזרת לרכב השחור ועוזבת את המקום, לאחר מכן חוזרת ונכנסת לבניין. בשעה 12:26 (זמן המערכת 12:18) נראות שתי דמויות יוצאות מהמעלית. שלוש הדמויות זוהו על ידי החוקר כגברא, ב' והמשיב.

ט. תיעוד שיחת הטלפון בו הודיעה אלהאם למשיב על מות המנוחה (תקליטור מסומן "אודיו אליהם", שיחה מס' 11-54-77) - מייד בתחילת השיחה נשמעת אלהאם זועקת זעקות שבר ואומרת בערבית כי המנוחה "רחאת" מספר פעמים, ובהמשך צועקת מפורשות שהמנוחה "מתה" מספר פעמים. במהלך השיחה נשמע המשיב עונה לה באופן רגוע ולקוני, שכמעט אינו נשמע על רקע צעקותיה.

י. הודעת מהדי אבל דחל מיום 22.6.17 - מאשר כי ביום הרצח שוחח עם אדם במספר הטלפון השייך למשיב בנוגע לקניית רכב מסוג יגואר שבבעלות המשיב. "דיבר איתי בעברית... אמר לי יש בעיה בראש מנוע ויש מחיר 25,000 ניתק את השיחה וזהו" (ש' 45).

מפלט שיחות המשיב עולה כי שיחה זו בוצעה בשעה 12:44, כאשר המשיב מאוכן בנס ציונה בדרכו

חזרה לביתו.

36. מהראיות לכאורה עולה כי המשיב עזב את הבית תוך שהוא מבקש מאחיו, גברא, לבוא ולאסוף אותו מקופת החולים שבסמוך לביתו. המשיב נשמע "מוזר" "לא רגיל" "ומגמגם" לדברי גברא אשר שוחח עימו באותה העת. המשיב התלונן על כאבים בחזה ואולם בחר שלא להיכנס לקופת החולים שם פגש כאמור את אחיו, אלא להיכנס לרכבו של גברא ולעזוב את המקום לכיוון בת ים. כאשר התקשרה אלהאם בשעה 11:54 והודיעה בזעקות שבר כי בתם, המנוחה, נרצחה והשתמשה במילים "מתה" ו"ראחת" ענה המשיב ברוגע כי הוא "מגיע", אך חרף זאת המשיך בנסיעה לביתו של גברא בבית ים, תוך שהוא ממשיך לקבל שיחות טלפון מאנשים שונים בנוגע למה שמתרחש בביתו, ואז שהה בביתו של אחיו כחצי שעה (עד לשעה 12:26) עד שהחל בנסיעה חזרה לביתו. בדרך הביתה מצא המשיב לנכון לענות לשיחת טלפון באשר למכירת רכבו ולמסור פרטים שונים כגון מחיר הרכב ומצבו המכאני.

התנהגותו של המשיב המתוארת לעיל, ובמיוחד התמהמהותו בטרם חזרתו הביתה אינה עולה כהתנהגות סבירה של אב ששמע במפתיע על מותה הטראגי של בתו היחידה. בהקשר זה יש לציין, כי הטענה לפיה בשלב זה לא הבין מה אירע לבתו חסרת בסיס, נוכח הדברים המפורשים שנאמרו לו על ידי אשתו, האופן בו הדברים נמסרו - בזעקות שבר וכאב, וכן נוכח הדברים שמוסרת ב' לפיהם הבינה מדברי המשיב כי המנוחה מתה וכי עליו לשוב לביתו.

37. **חקירות המשיב** - להתנהגותו התמוהה של המשיב מצטרפת גם התנהגותו בתחנת המשטרה, שם סירב המשיב לשתף פעולה עם חוקריו ולענות לשאלות, וכן סתירות בין גרסתו לראיות אחרות. המשיב נחקר במשטרה מספר פעמים, רוב הזמן ביקש לשמור על זכות השתיקה וסירב לענות על שאלות החוקרים:

א. חקירה מיום 13.6.17 - המשיב מסרב לענות על שאלות החוקר, טוען כי הוא אינו חש בטוב ואין לו מה להגיד.

ב. חקירה מיום 15.6.17 - סרב לענות, אומר כי אינו מרגיש טוב והוא מחכה לבית המשפט.

ג. חקירה מיום 22.6.17 - המשיב לא ענה לאף שאלה.

ד. חקירה מיום 11.7.17 - מוסר כי אין לו מפתח לדירה וכי הוא דופק בדלת ופותחים לו ואז הוא נכנס (ש' 11-16). בהמשך, מוצגים לו סרטונים ממצלמות האבטחה בסמוך לביתו. טוען כי אינו מזהה את עצמו. טוען כי כשהגיע לביתו של גברא באותו יום "ישבנו שם ואמרתי לו שאני כועס על הילדה (הכוונה למנוחה - ע.ק) בזמן האחרון נעלמה שבועיים מהבית... אני זוכר שהגעתי לבית של גבי עוד לא קיבלתי טלפון שקרה משהו לילדה" (ש' 131-136). בהמשך, נשאל אם ראה את המנוחה ביום הרצח ומשיב "לא זוכר טוב" (ש' 167) ובאותו רגע מפסיק לשתף פעולה ולהשיב על שאלות.

בהמשך נאמר לו כי הוא מאוכן בבית אחיו, גבי, במשך 20 דקות והוא משיב כי הוא אינו מתווכח עם איכונים. בהמשך, מאשר כי ייתכן שלקח לו שעה להגיע הביתה מרגע שנודע לו על הרצח (ש' 240) ולאחר מכן מוסיף "אשתי עושה מכל דבר משהו גדול לא לקחתי את זה ברצינות שהיא נרצחה אמרתי לה אני בא... היא אמרה "ראחת" שזה גם משהו הלך, אני לא הבנתי שזה כזה חמור מהמילים שלה" (ש' 249-252).

בהמשך, נאמר לו כי אנשים נוספים התקשרו אליו וסיפרו לו, אך המשיב עונה כי הוא לא הבין את חומרת המצב. מאשר כי בשלב מסוים אף קיבל שיחת טלפון בנוגע לרכב אותו מוכר ונתן פרטים לגבי הרכב (בהקשר זה ראו גם עדות מהדי אבו דחל מיום 22.6.17).

ה. חקירה מיום 12.7.17 - שומר על זכות השתיקה. מכחיש כי לקח מהמנוחה את הטלפון.

38. בהקשר זה יש לומר כי לחשוד עומדת זכות השתיקה כזכות יסוד חוקתית. עם זאת, שמירה על השתיקה במקרה בו מדובר ברצח בתו של המשיב, יחד עם הסתירות בין גרסתו לראיות אחרות והעדר גרסה ממשית יש בהם בשלב זה של ראיות לכאורה כדי לחזק את הראיות נגדו. בשלב זה קיים קושי לקבל את הסברי המשיב לשתיקתו.

ד. קיומו או העדרו של מניע

39. על פי הנטען, המניע להירצחה של המנוחה היה מערכת היחסים אשר ניהלה עם אמיר, למורת רוחה של משפחתה, ורצונה להינשא לו ולהתאסלם לאחר שחרורו הצפוי של אמיר ממעצרו.

40. כידוע, הוכחת מניע אינה דרושה להרשעה במישור האחריות הפלילית. עם זאת, לקיום או היעדר מניע יכול להיות משקל ראייתי, כך שקיומו עשוי לחזק את הראיות הנסיבתיות הקיימות, והיעדרו עשוי לכרסם בהן.

41. לאחר שבחנתי את הראיות, סבורני כי קיימות ראיות לכאורה לקיומו של מניע אשר יש בהן כדי לחזק את ראיות המבקשת, כפי שיפורט להלן:

א. הודעת המשיב מיום 5.6.17 במסגרת פל"א 238988/2017 - "הילדה כמו שאני יודע לפני כמה חודשים יש לה קשר עם מישהו עברין, אמיר מהכפר, הוא מוסלמי... אמא לא מסכימה לקשר וגם אני לא... אנחנו לא מסכימים לקשר הזה אנחנו נוצרים והם מוסלמים, הם משפחת עבריינים... אנחנו נורמטיביים" (ש' 5, ו-20).

ב. מזכר מיום 11.6.16 מאת שרון רז מתוך תיק פל"א 238988/2017 - ממנו עולה כי המשיב מסר כי "הם יעשו הכל ולכל מקום שאנחנו נגיד הם יסכימו להכניס אותה רק שלא תצא עם הבחור אלשמאלי אמיר". כמו כן, נכתב במזכר כי כאשר הסביר למשיב שטובת בתו כרגע היא להיות במקום בו היא נמצאת, המשיב "לא הסכים עם דברי וכעס למה אני לא מחזיר את הילדה".

ג. טופס דיווח מאת זהבה סולמון, עו"ס שירותי הרווחה - ממנו עולה כי המשיב שיתף בדאגה שלו למנוחה שמבלה במחיצת גברים מוסלמים שמעורבים בפלילים, וכן כי "חשוב לו להיות עם כבוד ולא מושפל".

ד. הודעת גברא קרא מיום 14.6.17 - ממנה עולה כי המנוחה "השפילה אותו בכל הרמות" (ש' 8).

ה. הודעת ב' מיום 20.6.17 - "כל הזמן היה הדיבור הזה להתחתן איתו ולהתאסלם היא גם אמרה להורים שלה לא משנה מה תעשו אני מתכוונת לחיות עם אמיר" (ש' 101-102)

ו. הודעת אמירה קרא מיום 13.6.17 - "הריב היה על בחור שרצה את אנור, היא אהבה אותו על זה היה הריב... כי הוא מוסלמי והיא נוצריה בגלל הדת... דיברו איתה ... שאצלנו אין את זה, שלא כדאי לה, כל העתיד מולה כל המשפחה דיברה אחיות שלי ואחים שלי ואני וגם

אבא שלה סמי היה מרגיע אותה... כעס אבל תמך בה והקשיב לה לקח אותה באוטו לקח אותה למשפחה לבקר אותנו שנדבר נרגיע אותה בקשר למקרה עם הבחור הזה... עשה הכל סמי" (ש' 25-39).

ז. הודעת אלהאם קרא מיום 13.6.17 - "הוא אמר לה את לא תשימי את הראש שלי באדמה אם את רוצה מוסלמי תסתובבי עם משהו טוב שיהיה לך עתיד" (ש' 56-57). ובהמשך "היה כל יום ריב אני הייתי אומרת לה למה את ממשיכה והייתי נופלת על הרגליים שלה מנשקת את הרגליים ומתחננת שתפסיק שלא תהיה לנו בושה היתה מדברת אלי מילים גסות ואמרה שאין כוח בעולם שיפריד ביניהם" (ש' 70-72).

ח. הודעת אלהאם קרא מיום 22.6.17 - "סאמי היה יושב עם האחים שלו ואמר למלינה הבת שלי הנמיכה לי את הראש ואף אחד לו מוריד לי את הראש" (ש' 8-9).

ט. מזכר מאת באסם סוס מיום 29.6.17 -תמלול שיחת טלפון בין אלהאם לבין ב' - ממנו עולה כי ב' אומרת לאלהאם "תקשיבי מחר שיצא הדיבור/השמועה עליה לא יגידו שהבת של אלהאם יגידו שזאת הבת של סמי, משפחת קרא. זה הכבוד שלו ולא הכבוד שלך... אם היא תפגע בכבוד של מישהו היא תפגע בכבוד של קרא... 60 שנה אף אחד לא יכל עליו, היא באה להוריד לו את הראש".

י. מזכר מאת אידית פאנוס מיום 3.7.17 -תמלול שיחה בין אלהאם, ב' ומלינה - מנאר: "איזה כומר יעזור לך ואיזה רופא... מלינה: אנחנו לא מתאימה לנו השפה הזו, מי אנחנו, תת רמה, אנחנו של רופאים וכמרים? אנחנו של רצח איזה כמרים את מדברת עליהם...".

42. הראיות לעיל מבססות לכאורה את הטענה לפיה התנהגותה של המנוחה גרמה לבושה במשפחתה, וכי המשיב אשר חש כי הוא מושפל על ידה, ניסה בדרכים שונות להביא להפסקת הקשר בין המנוחה לבין אמיר ללא הצלחה.

43. עוד יצוין, כי בתיק עדויות לכך שבתקופה הסמוכה לרצח המנוחה חשפה בפני אנשים שונים את חששה מפני המשיב ואלהאם, וטענה בפני גורמי רווחה וחברות כי יש סכנה לחייה מצד משפחתה וזאת על רקע סירובם לקשר הרומנטי אותו היא מנהלת עם אמיר (בהקשר זה מן הראוי להפנות, בין היתר, להודעת המנוחה ביום 3.6.17 בתחנת לוד; הודעת דנה דביר יועצת בית הספר מיום 6.6.17; עדותה של א', מיום 5.7.17; הודעת חנאן טראבין מיום 13.6.17; עדות ד'יקרא טראבין מיום 14.6.17; הודעת סיגל מאור גוטמן, עו"ס נערות; הודעת אמיר אלשמאלי מיום 3.7.17).

44. כמו כן, ביום 8.6.17 הגיעו בני משפחתה של המנוחה לביתה של לטיפה דרבשי, שם שהתה אותה העת המנוחה עם בתה, חנאן דרבשי, התעמתו איתה ואף שברו לה את מכשיר הטלפון. בחלק הראשון של אירוע זה אמנם לא נכח המשיב, ואולם על פי העדויות של חנאן ולטיפה דרבאשי הגיע המשיב למקום לפנות הבוקר, צעק על המנוחה וסטר לה ובהמשך לקח אותה איתו (ראו הודעות דרבאשי חנאן מיום 26.6.17 ש' 64-69 וכן הודעת לטיפה דרבאשי מיום 26.6.17 ש' 15-21).

45. העדויות המפורטות בפרק זה עומדות בסתירה לטענת ב"כ המשיב לפיהן המנוחה לא התלוננה על אלימות מצידו של המשיב וכי הוא אף מעולם לא הרים עליה יד.

46. מכלול הראיות המתואר לעיל, כמו גם סמיכות הזמנים בין שיחת הטלפון בין ב' למשיב בה סיפרה לו על כוונתה לעזוב את הבית באותו שבוע, להתאסלם ולהינשא לאמיר, חרף כל ניסיונותיו להניאה מלהמשיך את הקשר עם אמיר, יחד עם התנהגותו המחשידה של המשיב לאחר שנודע לו דבר הירצחה של המנוחה והעדר גרסה מניחה את הדעת מצדו מקימים תשתית ראייתית נסיבתית. ניכר כי למשיב היו המניע, ההזדמנות והיכולת לבצע את העבירה, כאשר במועד הרלוונטי לכאורה שהו רק הוא והמנוחה במתחם המגורים.

47. נתתי דעתי לטענת ב"כ המשיב לפיה לא נמצאו ראיות פורנזיות הקושרות את המשיב לרצח. בהקשר זה, סבורני כי נוכח היותו של המשיב אביה של המנוחה ונוכח הגישה שהיתה לו הן לבית בו בוצע הרצח והן למנוחה עצמה, גם לו היו ממצאים פורנזיים בבית המנוחה, לא היה בהם בהכרח כדי לחזק את הראיות נגדו. שכן, אלו יכלו להגיע לשם בכל שלב ולא דווקא במועד הרצח. שנית, דווקא העובדה שלא נמצאו על המנוחה סימני מאבק או די אן אי כלשהו מחזקת את ההשערה כי המנוחה ככל הנראה הכירה את הרוצח ולא ראתה צורך להגן על עצמה או להיאבק בו עובר לרצח.

48. העובדה שהראיות בתיק זה הן ראיות נסיבתיות, אין בה כדי לשמוט את הקרקע מהבסיס הראייתי לאשמת המשיב, שכן כאשר משתלבות הראיות הנסיבתיות השונות זו בזו ויוצרות על-פני הדברים מסכת ראייתית רצופה של עובדות, די בכוחן כדי לבסס תשתית ראייתית גולמית להוכחת האשמה.

49. בהתחשב בעובדה שמדובר בראיות נסיבתיות לכאורה, אשר טרם עברו ב"כור ההיתוך" של ההליך הפלילי העיקרי, על בית המשפט לבחון האם עוצמתן של הראיות הנסיבתיות מובילה למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעתו של פלוני או שמא קיים הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי (בהקשר זה ראו בש"פ 8311/13 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (19.12.2013)). בהקשר זה יודגש, כי גם ראיות נסיבתיות עשויות לבסס תשתית לכאורית למעצר עד תום ההליכים, מקום שבו הצטברותן מובילה למסקנה כי המשיב ביצע לכאורה את המיוחס לו בכתב האישום (בש"פ 1069/16 **מדינת ישראל נ' הגוס** (11.2.16)).

50. סבורני כי העובדה שמצלמת האבטחה אשר מתעדת את הכניסה והיציאה הראשית אל הדירה בה מתגוררת המנוחה הינה מצלמה אשר פועלת על חיישן תנועה ואינה מצלמת באופן רצוף, כמו גם העובדה שהמצלמה לא קלטה את כניסת המנוחה בשעה 5:00 בבוקר אל הבית, בצירוף האפשרות, אף אם רחוקה, שהגיע אדם מדרך אחרת שאינה גרם המדרגות הראשי לדירה, מחלישה את עוצמת הראיות במידה מסוימת ואולם אינה שומטת את הקרקע תחת התשתית הראייתית הלכאורית כמתואר לעיל. לכך יש לצרף את העובדה שכל הראיות לכאורה בתיק הן ראיות נסיבתיות, כאשר אין אף ראיה ישירה או פורנזית לביצוע הרצח על ידי המשיב, וכאשר אף הראיות הנסיבתיות אינן ברף העליון.

51. אשר על כן, בנסיבות אלה, אני קובע כי קיימת תשתית של ראיות לכאורה כנגד המשיב אם כי קיימת חולשה ראייתית מסוימת.

סוף דבר

52. **אשר על-כן, שוכנעתי כי קיימות ראיות לכאורה לעבירת הרצח, ואולם קיימת חולשה מסוימת בעוצמת הראיות.**

ניתנה היום, י"ב כסלו תשע"ח, 30 נובמבר 2017, בנוכחות
הצדדים.